

[Økonomiministeren]

Ideer om, at Fællesskabet skal kunne bestemme over de enkelte landes budgetpolitik, eller for den sags skyld at nationale budgetter skal kunne omstødes af EF-Domstolen, har regeringen hele tiden betragtet som demokratisk uholdbare. Det er min vurdering, at der ikke ved regeringskonferencen seriøst vil blive forhandlet om forslag om juridisk bindende budgetretningslinjer som forudset i Delorsrapporten.

Derimod vil et centralt tema blive behovet for koordination af den øvrige økonomiske politik og her specielt finanspolitikken. I første fase af den økonomiske og monetære union, som vi jo er i, har vi allerede taget et første skridt med de ændrede samarbejdsprocedurer i form af gensidig overvågning. Vi må imidlertid videre.

Kommissionen er inde på en idé om at lade såkaldt gyldne budgetregler ligge til grund for overvågningen. Jeg kan ikke afvise, at sådanne regler kan være nyttige, men vigtigere er det efter min vurdering at styrke Ecofinrådet både politisk og rent praktisk. Derved skabes i øvrigt også en bedre modspiller til det europæiske banksystem.

Blandt vore foreløbige overvejelser om en styrkelse af Ecofin vil jeg især fremhæve fire:

For det første er det selvsagt af afgørende betydning, at medlemslandene selv er indstillet på at give koordinationen et reelt indhold ved at lade den slå igennem i deres økonomiske politik.

For det andet må man også ved tilrettelæggelsen af den økonomiske politik stå samlet udadtil, især over for USA og Japan. Og allerede nu bør de fire store EF-lande, der deltager i møderne blandt de syv største industrilande – i G 7-møderne – afstemme deres synspunkter med EF-kredsen i Ecofin. Viljen hertil er jo sådan set en prøve på, om man er villig til at give det økonomisk-politiske samarbejde et stærkt indhold.

For det tredje må valutakurspolitikken over for tredjelande behandles af Ecofinrådet.

Og for det fjerde må forberedelsen af Ecofin-møderne styrkes.

Jeg er glad for den enighed, der i memorandummet er om målsætningerne for den økonomiske og monetære union. På europæisk plan indebærer det, at vi lægger os i front med hensyn til ønsket om at få indskrevet princippet om

en miljømæssigt bæredygtig udvikling i traktaten.

Danmark arbejder også for, at den økonomiske og monetære union ikke indebærer, at vi lukker af for valutasamarbejdet med vore europæiske nabolande. Norge og Sverige var som bekendt med i slangesamarbejdet i sin tid.

EMS'en, den nuværende, har en bestemmelse om mulighed for tilknytning af nærtstående europæiske lande.

På konferencen om økonomisk og monetær union på Christiansborg den 3. maj havde tidligere finansminister Kjell-Olof Feldt fra Sverige et bemærkelsesværdigt indlæg, som jeg kun kan opfordre til at læse grundigt. Som han ser det, betyder økonomisk og monetær union, at nabolandene har valgt mellem enten at søge en nærmere tilknytning til systemet eller at acceptere en højrentepolitik med lavere vækst til følge.

Dette er en realistisk vurdering. Og Norges meget glædelige beslutning om at styre sin valuta i forhold til ECU'en og med udsvingsmargener svarende til det snævre EMS-bånd ligger jo reelt i forlængelse af Kjell-Olof Feldts vurdering. Vi vil derfor arbejde for at holde døren åben over for andre lande. Personligt vurderer jeg det sådan, at Sverige også er i gang med at revurdere sin valutapolitik.

Jeg har forsøgt at give denne problemstilling et særligt nordisk perspektiv ved at pege på, at de aktuelle valutaforhold giver os en enestående chance for at genskabe tidligere tiders paritet mellem de nordiske valutaer.

Jeg ser det som en stor fordel, at Danmark kan deltage i forberedelsen af økonomisk og monetær union som et af kernelandene i EMS'en. Det skyldes, at vi gennem 1980'erne har bragt os på linje med de bedste, hvad angår inflation og offentlige finanser, ligesom vi ved at holde fast i den økonomiske politik nu har en historisk mulighed for at få et overskud på betalingsbalancen.

Det er min vurdering, at med Kommissionens meddelelse, den nylige rapport om de økonomiske virkninger af økonomisk og monetær union og de grundige embedsmandsrapporter har vi med ordene fra Det Europæiske Råds møde i Madrid i juni 1989 et »full and adequate« grundlag for at komme i gang med arbejdet, når regeringskonferencen starter den 13. december. I mellemtiden – og vel også reali-